

76. Samfundstjeneste - Udvidet brug - Spritsager
77. Udvisning - Narkotika - Menneskerettigheder
78. Frihedsberøvelse, ulovlig og langvarig - Vold efter § 246 - Erstatning
79. Norsk højesteretsdom - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Tillægsskat
80. Selskabstømning - Skyldnersvig - Hæleri - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Sagsomkostninger
81. Sagkyndig retsmedicinsk bistand til forsvarere - Beviser
82. Samfundstjeneste - Narkotika - Amfetamin - Strafnedsættelse ved samarbejde
83. Varetægtsfængsling - Isolation - Voldtægt
84. Erstatning - Frister
85. Skyldnersvig - Selskabstømning - Forsæt - Frifindelse
86. Bedrageri - Samfundstjeneste - Socialbedrageri - Strafdømming
87. Erstatning - Anden kønslig omgængelse - Påtaleopgivelse, da allerede undergivet foranstaltning

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Postbox 1051
1007 København K
Telefon 3311 7522
Telefax 3332 4775

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1080**

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

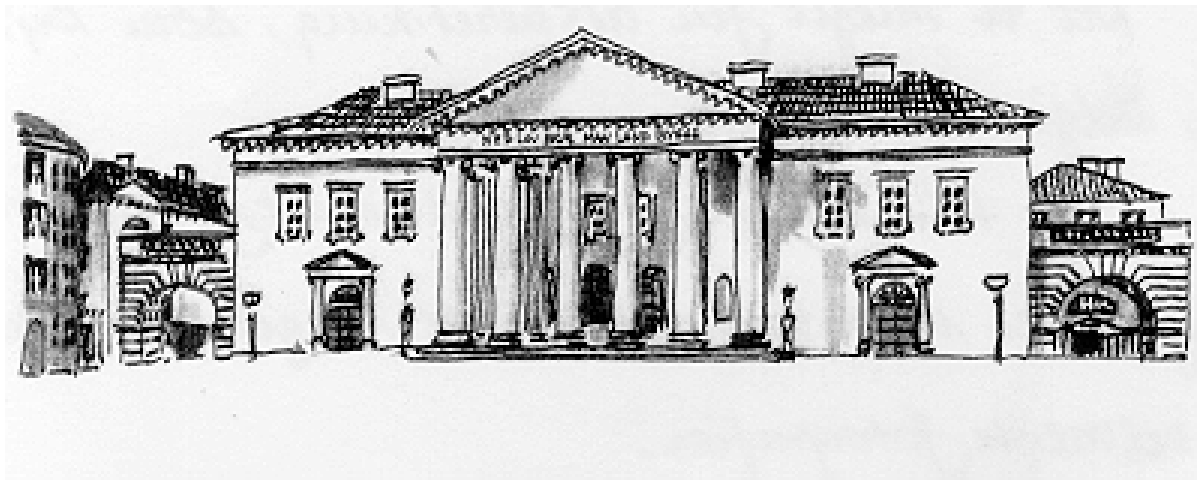
Landsforeningens bestyrelse holdt bestyrelsesmøde den 24/8, blandt punkterne var forberedelse af møder med landsretspræsidenterne, samt nærmere undersøgelser vedr. manglende domstolsprøvelse af langvarig enrumsanbringelse, besøg til isolerede vare-tægtsarrestanter, lokalkurser på øerne og de første skridt til forberedelse af den kommende generalforsamling.

På Internettet kan man som bekendt hente spændende ting, bl.a. kan man gratis læse nyligt afsagte norske højesteretsdomme. I hæftet her bringes et eksempel herpå.

Det går ikke helt så hurtigt i Danmark. Men her fejrer Dommerforeningen til gengæld sit 100 års jubilæum engang i begyndelsen af september. Dommerforeningen har besluttet at fejre sig selv med et festskrift og en reception.

Denne forening vil da gerne deltage i hyldesten og har bedt sin lejligheds- og huspoet forfatte en kantate. Den følger på næste side.

Afslutningen på Nørrebrosagen er næppe en kantate værdig. Ingen havde vel forventet, at der kunne lægges et guldæg så længe efter de begivenheder, der udløste undersøgelsen. Men alene det, at det har taget så lang tid med at finde ud af, om og i givet fald hvem, der kunne rettes bebrejdelser eller kritik imod, er i sig selv betænkeligt.

DU DANSKE DOMMER

KANTATE I ANLEDNING AF DEN DANSKE DOMMERFORENINGS 100 ÅRS JUBILÆUM
Melodien er den kendte af Otto Mortensen.

Du danske dommer jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Forbundet fejrer sit hundred' år,
og ros og taler nok du får.
Ord, ord, ord,
ja søde ord er bedre end ran og mord!

Hvis der er noget, du godt kan li',
det er vort kære politi.
De slider for os, ja døgnnet rundt,
og resultatet er gennemsundt.
Kom, kom, kom,
rapporterne er grundlaget for din dom.

Vor frihed ligger dig ret på sind
- og derfor bures de fleste ind.
Man efterforsker jo bedst i fred,
når fangen sidder i ensomhed.
Mer, mer, mer,
for fængslerne kan sagtens rumme fler'.

Er du opvokset det rette sted,
så får du avancementer med.
Hvis du i byret er særlig slem,
man genser dig i landsretten.
Op, op, op,
du stiler mod karrierens top.

Din arbejdsdag sjældent er til fem,
men oftest kan du gå tidligt hjem.
Og ve det fjols, der vil ha' en sag,
når du har ugentlig mellemdag.
Ben, ben, ben,
med fede ben er du på den grønne gren.

I disse tider du husker at
begå dig i avisdebat,
og står kollegerne så for skud,
går Schiøler og Larsen i pressen ud.
Hold, hold, hold,
for straffen er blevet for høj for vold.

Du danske dommer jeg elsker dig,
din Styrelse nu skal lede vej.
Det gi'r nok større selvstændighed.
En tid dog hænger det gamle ved.
Mod, mod, mod,
for breder' rekruttering vil gi' nyt blod.

Samfundstjeneste – Udvidet brug - Spritsager

Færdselslovens § 53 og straffelovens § 62.

Rigsadvokaten har i et særligt forum, Rigsadvokaten Informerer, som nr. 16/2000 til anklagemyndigheden udsendt følgende retningslinier om udvidet brug af samfundstjeneste og alkoholistbehandling i spritsager. Nærværende forening har fået tilladelse til at aftrykke Rigsadvokatens forskrifter.

Udvidet brug af samfundstjeneste og betingede domme med vilkår om alkoholistbehandling for spirituskørsel (G 2692)

1. Indledning

Ved Rigsadvokaten Informerer nr. 9/2000 orienterede jeg om lov nr. 230 af 4. april 2000 om ændring af straffeloven (Udvidet brug af samfundstjeneste og betingede domme med vilkår om alkoholistbehandling for spirituskørsel), ligesom jeg fastsatte retningslinier for behandlingen af verserende sager, der kan være omfattet af lovændringen.

I bemærkningerne til lovforslaget (L 41 fremsat den 13. oktober 1999) er det nærmere beskrevet, hvorledes de nye sanktioner skal anvendes.

I det følgende redegøres nærmere for disse retningslinier i lovforslagets forarbejder for så vidt angår spiritus- og promillekørsel samt kørsel i frakendelsestiden.

2. Anvendelsesområdet for betinget dom med vilkår om samfundstjeneste og betinget dom med vilkår om alkoholistbehandling

Anvendelsesområdet for de nævnte betingede domme er nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslaget pkt. 3.2.1., pkt. 3.2.2., pkt. 3.2.3.1. og pkt. 3.3.2.

2.1. Spiritus- og promillekørsel

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at de tilfælde af spiritus- og promillekørsel, der efter gældende domspraksis straffes med ubetinget frihedsstraf af 10-60 dages varighed, efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2000 i stedet bør straffes med en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling.

Tilfælde af spirituskørsel - eventuelt i kombination med kørsel i frakendelsestiden - som efter gældende retspraksis vil føre til en frihedsstraf på mere end 60 dage, vil ofte have en sådan grovhed, herunder så mange tidligere tilfælde af spirituskørsel med gentagelsesvirkning, at samfundstjeneste ikke bør finde anvendelse.

Der er imidlertid intet til hinder for, at også sådanne tilfælde afgøres med samfundstjeneste, hvis det efter en konkret, individuel vurdering findes forsvarligt at idømme betinget dom eller kombinationsdom med vilkår om samfundstjeneste i stedet for den ubetingede frihedsstraf for spirituskørsel.

Ifølge lovforslagets bemærkninger vil også spiritus- og promillekørsel i kombination med kørsel i frakendelsestiden, der efter gældende praksis afgøres med ubetinget frihedsstraf af 10-60 dages varighed, fremover kunne afgøres med betinget dom.

2.2. Spiritus- og promillekørsel med alvorlig personskade eller i brugsstjålet køretøj

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er anvendelse af betinget dom derimod som udgangspunkt udelukket i tilfælde, hvor der i tilknytning til spiritus/promillekørslen er forvoldt alvorlig personskade (dvs. overtrædelse af straffelovens § 241 eller § 249).

Betinget dom bør som udgangspunkt heller ikke anvendes, såfremt spiritus/promillekørslen er foregået i et brugsstjålet køretøj.

2.3. Spiritus- og promillekørsel i prøvetiden for en betinget dom for spiritus- eller promillekørsel

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lovforslaget, at betinget dom ikke bør anvendes i tilfælde, hvor spiritus/promillekørslen er begået i prøvetiden for en tidligere betinget dom for spirituskørsel, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

2.4. Spiritus- og promillekørsel efter udløbet af prøvetiden for tidligere betinget dom for spiritus/promillekørsel

Anvendelse af betinget dom med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling for spirituskørsel er ikke udelukket i tilfælde, hvor den pågældende tidligere har modtaget en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling for spirituskørsel, der tillægges gentagelsesvirkning ved strafudmålingen for den aktuelle spiritus/promillekørsel.

Ved vurderingen af, om den pågældende er egnet til betinget dom, må imidlertid indgå dels antallet af tidligere betingede domme for tilfælde af spirituskørsel, som tillægges gentagelsesvirkning ved strafudmåling for den aktuelle spirituskørsel, dels den tid, der er forløbet fra disse forhold.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget bør der ved mere end to tidligere betingede domme udvises varsomhed med på ny at idømme betinget straf med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling. Af justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 25 vedrørende lovforslaget fremgår det imidlertid, at der ved to eller flere betingede domme for spirituskørsel efter Justitsministeriets opfattelse som udgangspunkt ikke på ny bør idømmes en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling.

Efter udtalelserne i Folketingets Retsudvalgs betænkning af 2. marts 2000 over lovforslaget, hvor der henvises til besvarelsen af spørgsmål 25, må det således lægges til grund, at det af et flertal i Folketinget er forudsat, at der ved to eller flere betingede domme for spirituskørsel som udgangspunkt ikke på ny bør idømmes en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling.

2.5. Samfundstjeneste ved kørsel i frakendelsestiden uden samtidig spiritus/promillekørsel m.v.

Ifølge pkt. 3.3. i lovforslagets bemærkninger åbnes ved lovforslaget mulighed for, at domstolene også ved andre færdselslovsovertrædelser, der i dag medfører en kortere ubetinget frihedsstraf, kan anvende samfundstjeneste i stedet for kortere ubetingede frihedsstraffe.

Kerneområdet herfor er kørsel i frakendelsestiden uden samtidig spirituskørsel.

Som ved anvendelse af samfundstjeneste for spirituskørsel bør der udvises tilbageholdenhed overfor anvendelse af samfundstjenestedomme ved kørsel i frakendelsestiden, der har ført til alvorlig personskade, eller som er begået i brugsstjålet køretøj.

2.6. Spiritus/promillekørsel begået i prøvetiden ved dom til samfundstjeneste for anden kriminalitet

Som nævnt ovenfor under pkt. 2.3. bør betinget dom for spirituskørsel ikke anvendes i de tilfælde, hvor den pågældende endnu ikke har udstået prøvetiden for en tidligere betinget dom for samfundstjeneste for spirituskørsel, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

Hvis en person i prøvetiden for en tidligere idømt betinget straf for uligeartet kriminalitet kører spirituskørsel, vil der som hovedregel blive fastsat en fælles straf for den tidligere dom og den nu foreliggende spirituskørsel.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget kan der i særlige tilfælde imidlertid være behov for at kunne idømme betinget dom med vilkår om samfundstjeneste alene for det nye forhold, og der er nu skabt mulighed for en sådan kombination af sanktioner i straffelovens § 61, stk. 2.

3. Personundersøgelse

Anvendelse af betinget dom med vilkår om samfundstjeneste eller alkoholistbehandling i stedet for ubetinget frihedsstraf i sager om spiritus/promillekørsel vil i almindelighed forudsætte en personundersøgelse.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget bør personundersøgelserne i sager om spiritus/promillekørsel fokusere på en afklaring af, hvorvidt den sigtede har et behandlingskrævende alkoholmisbrug og derfor vil være egnet til en betinget dom med vilkår om en struktureret, kontrolleret alkoholistbehandling af minimum et års varighed, eller om den sigtede vurderes som egnet til en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste.

Det er anklagemyndighedens pligt at tilvejebringe alle oplysninger, der er nødvendige, for at retten kan foretage det rette sanktionsvalg i den enkelte sag.

Anklagemyndigheden bør derfor indhente personundersøgelser i samtlige sager om spiritus/promillekørsel, der er omfattet af målgruppen for betinget dom med vilkår om alkoholistbehandling eller samfundstjeneste, og hvor afgørelsen dermed kan falde ud til en betinget dom med sådanne vilkår.

Også hvor det kan blive aktuelt at anvende samfundstjeneste i stedet for en kortere ubetinget straf for kørsel i frakendelsestiden uden samtidig spiritus- eller promillekørsel, skal der indhentes en personundersøgelse.

4. Betinget dom med vilkår om samfundstjeneste ved spiritus/promillekørsel

Sanktionerne i sager om promille/spirituskørsel, der afgøres med betinget dom med vilkår om samfundstjeneste, er nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslaget som det fremgår nedenfor.

4.1. Antal samfundstjenestetimer

Ved loven er straffelovens § 63, stk. 1, ændret, således at det mindste timetal for samfundstjeneste er nedsat fra 40 til 30 timer.

I bemærkningerne til lovforslaget (pkt. 3.2.3.2.) er der anført følgende vejledende retningslinier for fastsættelse af antallet af samfundstjenestetimer i sager om spiritus/promillekørsel, idet det dog samtidig angives, at der i det konkrete tilfælde afhængigt af sagens omstændigheder kan være anledning til at fastsætte et afvigende timeantal:

<u>Straf:</u>	<u>Samfundstjeneste:</u>
10-14 dages hæfte	30 timer
20-30 dages hæfte eller fængsel	40 timer
40-50 dages hæfte eller fængsel	60 timer

Der er i lovforslaget ikke anført strafpositioner for de ret få sager, som efter gældende praksis vil medføre frihedsstraf på 60 dage og derover. I disse tilfælde må antallet af samfundstjenestetimer således fastsættes efter en konkret vurdering, i hvilken længden af den forskyldte frihedsstraf indgår.

4.2. Tillægsbøde

For at undgå en skævvridning i forhold til de bødebelagte områder af spiritus/promillekørsel bør de betingede domme med vilkår om samfundstjeneste kombineres med en tillægsbøde, der fastsættes med hjemmel i straffelovens § 58, stk. 2, jf. pkt. 3.2.5. i lovforslagets bemærkninger.

I bemærkningerne til lovforslaget foreslås tillægsbøden ved betinget dom med vilkår om samfundstjeneste fastsat således:

<u>Promille</u>	<u>Bøde</u>
0,51-0,80 uden skærpende omstændigheder	5.000 kr.
0,51-0,80 med skærpende omstændigheder	8.000 kr.
over 0,80	1.000 kr. pr. 25.000 kr. i årlig bruttoindtægt, dog minimum 1.000 kr.

Tillægsbøder ved ny kriminalitet eller vilkårsbrud

Hvis retten i tilfælde af ny kriminalitet i prøvetiden eller brud på vilkårene for den betingede dom fastsætter en ubetinget straf, skal tillægsbøden som udgangspunkt opretholdes, uanset om den er betalt eller ej, jf. bemærkningerne til lovforslaget pkt. 3.2.10.

4.3. Prøvetid

Ifølge lovforslagets bemærkninger pkt. 3.2.6.2. forudsættes det, at prøvetiden ved dom til samfundstjeneste for spirituskørsel fastsættes til 2 år, medmindre ganske særlige omstændigheder gør sig gældende.

I den forbindelse bemærkes, at reglen i straffelovens § 63, stk. 3, 2. pkt., om ophør af prøvetiden for en dom til samfundstjeneste er ændret, således at prøvetiden - uanset at længstetiden for arbejdspligtens opfyldelse er udløbet - som udgangspunkt ikke ophører før det tidspunkt, som retten i medfør af § 63, stk. 3, 1. pkt., har fastsat i dommen.

5. Betinget dom med vilkår om samfundstjeneste ved kørsel i frakendelsestiden uden samtidig spiritus/promillekørsel

Som nævnt ovenfor under pkt. 2.5. åbnes ved lovforslaget mulighed for, at domstolene også ved andre færdselslovsovertrædelser, der i dag medfører en kortere ubetinget frihedsstraf, kan anvende samfundstjeneste i stedet for kortere ubetingede frihedsstraffe.

Kerneområdet herfor er kørsel i frakendelsestiden uden samtidig spirituskørsel.

5.1. Antal samfundstjenestetimer

Ifølge pkt. 3.3.2. i bemærkningerne til lovforslaget vil den omregningsmodel mellem frihedsstraffens længde og antal samfundstjenestetimer, der er nævnt ovenfor under pkt. 4.1., også kunne anvendes ved domme til samfundstjeneste for kørsel i frakendelsestiden.

5.2. Tillægsbøde

En betinget dom med vilkår om samfundstjeneste for kørsel i frakendelsestiden bør ifølge bemærkningerne til lovforslaget pkt. 3.3.2. kombineres med en tillægsbøde

svarende til en måneds nettoløn, dvs. 1.000 kr. pr. 25.000 kr. i årlig bruttoindtægt, dog minimum 1.000 kr.

5.3. Prøvetid

Der er ikke i bemærkningerne til lovforslaget nærmere angivelser vedrørende prøvetiden for en dom til samfundstjeneste ved kørsel i frakendelsestiden uden samtidig promille/spirituskørsel.

Det er min opfattelse, at retningslinierne under pkt. 4.3. formentlig også vil kunne anvendes i dette tilfælde, således at prøvetiden som udgangspunkt fastsættes til 2 år.

6. Betinget dom med vilkår om alkoholistbehandling

Denne sanktion anvendes over for personer, der har et dokumenteret behandlingskrævende alkoholmisbrug, i de sager, som er nævnt ovenfor under pkt. 2 om anvendelsesområdet.

Udformningen af dommene i sager om promille/spirituskørsel, der afgøres med betinget dom med vilkår om alkoholistbehandling, er nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslaget som det fremgår nedenfor.

6.1. Vilkåret om alkoholistbehandling

Ved loven er der indsat en ny bestemmelse i straffelovens § 57, stk. 1, hvorefter retten som vilkår for udsættelse af straffuldbyrdelse kan fastsætte, at den dømte underkaster sig en struktureret, kontrolleret alkoholistbehandling af mindst et års varighed.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at Justitsministeriet vil fastsætte nærmere retningslinier for en sådan struktureret, kontrolleret alkoholistbehandling. Disse retningslinier vil i det væsentlige svare til retningslinierne i den tidligere administrative benådningsordning.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at kravet om, at behandlingen skal være kontrolleret, indebærer, at den også skal være kontrollerbar, og at det er kriminalforsorgen, der skal vurdere, om et behandlingsindhold opfylder dette krav.

6.2. Tillægsbøde

For at undgå en skævvridning i forhold til de bødebelagte områder af spiritus/promillekørsel bør de betingede domme med vilkår om alkoholistbehandling kombineres

med en tillægsbøde, der fastsættes med hjemmel i straffelovens § 58, stk. 2, jf. pkt. 3.2.5. i lovforslagets bemærkninger.

For at øge den enkeltes motivation til at indgå i et behandlingsforløb bør tillægsbøden ved betinget dom med vilkår om alkoholistbehandling fastsættes til halvdelen af den tillægsbøde, der udmåles ved betinget dom med vilkår om samfundstjeneste. I bemærkningerne til lovforslaget forudsættes tillægsbøden ved betinget dom med vilkår om alkoholistbehandling derfor fastsat således:

<u>Promille</u>	<u>Bøde</u>
0,51-0,80 uden skærpende omstændigheder	2.500 kr.
0,51-0,80 med skærpende omstændigheder	4.000 kr.
over 0,80	500 kr. pr. 25.000 kr. i årlig bruttoindtægt, dog minimum 500 kr.

6.3. Prøvetid

I pkt. 3.2.6.1. i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes prøvetiden ved betingede domme med vilkår om alkoholistbehandling fastsat til 2 år.

6.4. Frakendelse og generhvervelse af førerret

Der er ved lovændringen ikke tilsigtet nogen ændring i reglerne eller praksis om frakendelse eller generhvervelse af førerret i sager om spirituskørsel.

Dette indebærer blandt andet, at der i tilfælde, hvor betinget dom med vilkår om struktureret, kontrolleret alkoholistbehandling ikke skønnes at kunne finde anvendelse, ikke er noget til hinder for, at generhvervelse af førerretten før frakendelsestidens udløb kan ske, hvis den pågældende opfylder betingelserne herfor i færdselslovens § 132, jf. pkt. 3.2.2. i bemærkningerne.

7. Nye retningslinier i øvrigt som følge af lovændring

Lov nr. 230 af 4. april 2000 medfører også en øget anvendelse af samfundstjeneste ved berigelseskriminalitet.

Jeg vil snarest udsende nye retningslinier i anledning af denne ændring, herunder til afløsning af de nugældende bestemmelser i RM 3/1992 om samfundstjeneste - anvendelsesområdet og RM 4/1992 om personundersøgelser ved kriminalforsorgen.

8. Ændring af færdselslovens regler om bødefastsættelsen

Ved Rigsadvokaten Informerer nr. 11/2000 orienterede jeg i pkt. 3 om et forslag om ændring af færdselsloven (Bødefastsættelse) (L 262).

Dette lovforslag er nu vedtaget ved lov nr. 475 af 31. maj 2000.

Lovændringen, der bygger på Rigsadvokatens redegørelse om en nyordning og forenkling af bødefastsættelsen på færdselsområdet, indebærer bl.a. en generel forhøjelse af de mindste bøder vedrørende overtrædelse af færdselsloven til 500 kr. Lovændringen medfører endvidere, at bøder for overtrædelse af færdselsloven skal fastsættes til beløb, der er delelige med 500 kr.

Lovændringen træder i kraft den 1. september 2000.

Jeg vil inden lovens ikrafttræden udsende nye retningslinier om bøder på færdselsområdet, der skal erstatte bødekataloget, RM 6/1998 samt de hidtil udsendte Rigsadvokaten Informerer om færdselslovsovertrædelser.

Det er hensigten, at også nærværende Rigsadvokaten Informerer vil blive indarbejdet i de nye retningslinier.

Henning Fode

Landsforeningens Meddelelse 77/2000

Udvisning - Narkotika - Menneskerettigheder

Udlændingelovens § 22 og § 26, straffelovens § 191, Menneskerettighedskonventionens artikel 8

Tyrker T, der var kommet til Danmark som 13-årig og havde haft ophold her 27 år med frasepareret hustru og tre børn, herunder et mindreårigt, frifundet for udvisningsstraf trods fængselsstraf på 3 år og 6 måneder for indsmugling af heroin. En landsmand S, der var kommet til Danmark som knap 17-årig og havde boet i Danmark i ca. 10 år, blev trods samliv med dansk kvinde og mindreårige børn her udvist i forbindelse med dommen på 3 år og 9 måneder. S havde ud over indsmuglingen af heroin sammen med T et selvstændigt forhold vedr. ca. 55 g kokain.

HD I 481/1999, 4/4 2000

T på 41 år og S på 28 år var sammen med en dansk statsborger D tiltalt for en række narkotikaforhold, S i forhold 5 for i maj 1998 med K som kurér med henblik på videreoverdragelse og til eget forbrug at have indført ca. 50 g kokain. I forhold 8 var han på tilsvarende vis tiltalt for 5 g i august 1998.

Hovedforholdet var forhold 7, hvor T og S var tiltalt for omkring midten af august 1998 med K som kurér med henblik på videreoverdragelse at have indført ca. 500 g heroin fra Tyskland til Danmark.

S var derudover tiltalt for nogle store hashforhold, for hvilke han blev frifundet. Tilbage blev en domfældelse for til eget forbrug at have købt ca. 1 kg hash.

Der var påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, jfr. § 32. T nægtede sig skyldig og påstod frifindelse for udvisningspåstanden. S erkendte de 1 kg hash, i forhold 5 havde der alene været tale om 7-8 g kokain. Han nægtede hovedforholdet og påstod frifindelse for udvisningspåstanden.

Udover hvad der er oplyst ovenfor om de personlige forhold i referatets "hoved", var det af de tiltalte oplyst, at de ikke havde familie i Tyrkiet.

De tiltalte blev fundet skyldige i det beskrevne omfang.

Straffen for T blev fastsat til fængsel i 3 år og 6 måneder. S fik 3 år og 9 måneder.

Om udvisningen anførte Vestre Landsret:

"Ved vurderingen af de nedlagte udvisningspåstande over for de tiltalte T og S har landsretten foretaget en afvejning af de hensyn, der på den ene side taler for udvisning, herunder navnlig forbrydelsernes art og grovhed, og på den anden side de tiltaltes tilknytning til Danmark.

Tiltalte T kom til Danmark fra Tyrkiet i 1971 som 13-årig, og han havde ved sagens opkomst haft ophold i Danmark i ca. 27 år. Hans fraseparerede hustru, med hvem han fortsat har jævnlig kontakt, samt hans 3 børn, heraf et mindreårigt barn, bor fast i Danmark. Han har ingen familie i Tyrkiet.

På denne baggrund finder landsretten, at tiltalte T's tilknytning til Danmark er så stærk, at det uanset grovheden af den begåede narkotikakriminalitet vil være i strid med kravet om proportionalitet, jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt tiltalte udvises af Danmark. Der er ved afvejningen tillige lagt

vægt på, at der alene har været tale om en enkeltstående overtrædelse af narkotikalogivningen. Tiltalte T frifindes derfor for udvisningspåstanden.

Tiltalte S kom til Danmark i 1988 som knap 17-årig og har ved sagens opkomst haft ophold i Danmark i ca. 10 år. Han har siden 1995 samlevet med en dansk kvinde, med hvem han har to mindreårige børn. Han har desuden et barn med en anden dansk kvinde. Han har ingen familie i Tyrkiet.

Tiltalte S's tilknytning til Danmark findes ved afvejningen over for den begåede grove narkotikakriminalitet ikke at have en sådan styrke, at det vil være i strid med det ovenfor nævnte proportionalitetsprincip at udvise tiltalte. Da de forhold, som er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, herefter ikke taler afgørende mod udvisning, tager landsretten anklagemyndighedens påstand herom til følge, således at tiltalte S udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4, jf. § 32."

Anklagemyndigheden ankede for T's vedkommende med påstand om udvisning og i øvrigt stadfæstelse. T påstod formildelse af straffen og stadfæstelse af frifindelse for udvisningspåstanden.

S ankede med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisningen. Her påstod anklagemyndigheden stadfæstelse.

I pådømmelsen deltog Pontoppidan, Marie-Louise Andreasen, Poul Sørensen, Lene Pagter Kristensen og Jytte Scharling.

Resten er citat af Højesterets dom:

"Højesteret finder straffene passende bestemt.

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at tiltalte T er frifundet for påstanden om udvisning, samt at påstanden om udvisning af tiltalte S er taget til følge.

Højesteret stadfæster herefter dommen."

- oo0oo -

Forsvareren for S oplyser, at udvisningen vil blive søgt indbragt for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Frihedsberøvelse, ulovlig og langvarig - Vold efter § 246 - Erstatning

Straffelovens § 246, § 261, stk. 2 og erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2

Frihedsberøvet i op mod et døgn. Den del af frihedsberøvelsen, som C havde medansvar for, strakte sig over 7½ time, hvilket også blev henført under § 216, stk. 2. Erstatning på 30.000 kr., der udover frihedsberøvelsen også omfattede grov mishandling efter § 246, som havde bragt ofret i livsfare.

Til hovedmændene straffe på 2 års fængsel.

Ø.L. 12. afd. a.s. S-2129-99, 15/9 1999

A på 28, B på 21 og C på 33 år var tiltalt, A og B i forhold 1 for ulovlig tvang og forhold 2 vold efter § 244, ved at have tvunget M til under en køretur at udlevere en øring til 30 kr. som pant for en opdigtet gæld, ligesom M måtte underskrive et gælds-brev. I forbindelse hermed havde de flere gange slået og sparket M i hovedet og på kroppen.

I forhold 3 alle de tiltalte for husfredskrænkelser ved at trænge ind hos M ugen efter ved at knuse to ruder i hoveddøren.

I forhold 4 alle for grov frihedsberøvelse efter straffelovens § 261, stk. 2, ved at have tilbageholdt M fra kl. 20 til den følgende dag kl. 19, bl.a. i M's hjem og efterfølgende i en personbil og en anden lejlighed.

I forhold 5, alle for legemsangreb efter straffelovens § 246 og ulovlig tvang efter § 260, for C's vedkommende jfr. § 247, ved gentagne gange - nøje specificeret over mere end en side i dommen - at have udsat M for slag og spark i hovedet og på kroppen, herunder afklædt ham, tildelt ham mange slag på kroppen og på balderne med en barneskovl, tildelt ham adskillige slag på kroppen med flere køller, placeret et stykke fyrværkeri mellem balderne på forurettede og antændt det, anbragt et tændt stykke fyrværkeri under hans testikler, alt hvorved M blev bragt i livsfare, idet han bl.a. blev tilføjet følgende skader: hævelser, misfarvning og ømhed over hele kroppen, brud på næsen, brud på underben, sammenklappet lunge samt skade på de indre organer, specielt nyrerne.

Endelig havde C erkendt at have været i besiddelse af 0,8 g hash i arresten.

B var tidligere i 1995 dømt for bl.a. røveri og overtrædelse af våbenloven. C var bl.a. i 1996 dømt for vold efter straffelovens § 244.

De nægtede sig skyldige i hovedforholdene.

Byretten bemærkede:

"På grundlag af de fremlagte lægeerklæringer og fotos sammenholdt med den af M afgivne forklaring er det rettens opfattelse, at de tre tiltalte i forening har udøvet den vold, der er beskrevet i forhold 5, dog at tiltalte C ikke aktivt har deltaget i volden bortset fra to slag i maven. De tiltalte findes endvidere i forening at have tilbageholdt M i ca. 23 timer som beskrevet i forhold 4, ligesom de i forening uberettiget har skaffet sig adgang til M's bolig som beskrevet i forhold 3.

Det er rettens opfattelse, at den tidsmæssige udstrækning af frihedsberøvelsen medfører, at forholdet skal henføres under straffelovens § 261, stk. 2, jfr. stk. 1.

Det er ligeledes rettens opfattelse, at den udøvede vold har bragt M's liv i fare, hvorfor forholdet henføres under straffelovens § 246, jfr. § 245.

Da de tiltalte straffes for frihedsberøvelse i forhold 4 findes der ikke grundlag for at straffe de tiltalte for ulovlig tvang som beskrevet i forhold 5.

De tiltalte A og B findes endvidere skyldige i forhold 1 og 2, idet såvel M's forklaring samt de tiltaltes forklaringer har givet retten det indtryk, at M ikke frivilligt har afleveret en ørering og underskrevet en samtykkeerklæring.

På grundlag af forklaringerne findes det endvidere bevist, at de tiltalte har slået og sparket M på kroppen og i hovedet.

Straffen fastsættes herefter for tiltalte A og B efter straffelovens § 261, stk. 2, jfr. stk. 1, § 246, jfr. § 245, § 244, § 264, stk. 1, nr. 1 og § 260, nr. 1 til fængsel i 2 år.

Straffen fastsættes for tiltalte C efter straffelovens § 261, stk. 2, jfr. stk. 1, § 246, jfr. § 245 og § 264, stk. 1, nr. 1, og lov om euforiserende stoffer § 27, jfr. § 2, til fængsel i 1 år og 9 måneder."

Erstatningen til M udgjorde 38.320 kr.

Anklagemyndigheden ankede til dom efter anklageskriftet for alle og til skærpelse for så vidt angik C.

A, B og C ankede til frifindelse i det ikke erkendte omfang samt til formildelse.

M's advokat påstod stadfæstelse med hensyn til erstatningsbeløbet. 30.000 var godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2. Resten svie og smerte.

B og C fandt, at godtgørelsen skulle være væsentlig lavere.

(De tiltaltes forklaring om baggrunden for forholdene og om deres handlinger udelades af referatet).

Landsretten bemærkede bl.a., at det lå fast, at B forlod C's lejlighed kl. ca. 03.30 og senere samme dag vendte tilbage.

Det fremgik af en lægeattest, at M, hvis han ikke var kommet under intensiv medicinsk behandling, herunder dialyse, ville være død af nyresvigt som følge af de talrige slag og spark.

Landsretten udtalte:

"Også efter bevisførelsen for landsretten findes de tiltalte A og B af de i dommen anførte grunde skyldige efter anklageskriftets forhold 1 og 2, ligesom det tiltrædes, at alle de tiltalte er fundet skyldige i forholdene 3 og 4. Det bemærkes herved særligt, at også den af B i forhold 4 udviste adfærd vil være at henføre under straffelovens § 261, stk. 2 jfr. stk. 1, da han var delagtig i frihedsberøvelse i ca. 7½ timer, og da frihedsberøvelsen vedvarede, da tiltalte gik hjem.

Det tiltrædes endvidere, at alle de tiltalte er fundet skyldige ved i forening at have udøvet vold i forhold 5 i det omfang, som er lagt til grund af byretten, dog således at tiltalte C tillige anses skyldig i i bilen uden for Svendborg sygehus at have tildelt forurettede et knytnæveslag i ansigtet. Det bemærkes herved, at det under hensyn til såvel voldens grove beskaffenhed som den livsfare, som forurettede blev hensat i, tiltrædes at forholdet er henført under straffelovens § 246.

Alle de tiltalte findes endvidere skyldige i ulovlig tvang i forhold 5, punkterne e) og f), idet bemærkes, at tiltalte C's rolle i dette hændelsesforløb var mindre aktiv. I dette forhold vil straffelovens § 260, stk. 1 for alles vedkommende være at citere ved siden af straffelovens § 261, stk. 2, jfr. stk. 1.

Der findes ikke grundlag for at formilde de straffe, som de tiltalte A og B er idømt.

For så vidt angår C vil straffen være at fastsætte tillige i medfør af straffelovens § 247, stk. 1. Også på denne baggrund og uanset at domfældelse for landsretten også omfatter en episode ved Svendborg sygehus tiltræder landsretten den af byretten fastsatte straf.

De juridiske dommere tiltræder dommens bestemmelse om erstatning.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

De tiltalte har været fortsat frihedsberøvet under anken."

Landsforeningens Meddelelse 79/2000

Norsk højesteretsdom - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Tillægsskat

Menneskerettighedskonventions artikel 6

A blev i august 1988 sigtet for regnskabsovertrædelser og momsunddragelse. Skattemyndighederne traf først beslutning og pålagde tillægsskat med 60% i 1995. Den overordnede skattemyndighed fastholdt ligningen for 1987 og nedsatte indtægten for 1988. A indbragte i februar 1997 afgørelserne for byretten, hvor byretten frifandt staten i 1998, og landsretten stadfæstede i februar 1999. A ankede afgørelsen for så vidt angik tillægsskatten til den norske Højesteret og påberåbte sig, at Menneskerettighedskonventionens artikel 6, nr. 1, om afgørelse af en straffesag inden for rimelig tid var krænket.

Højesteret in plenum nåede enstemmigt til, at tillægsskatten for 1987 faldt bort, og at tillægsskatten for 1988 skulle nedsættes til 30%. A fik medhold i, at artikel 6, om at en straffesag skal afgøres inden rimelig tid, også gælder ligningsmyndighedernes behandling af spørgsmålet om forhøjet tillægsskat for forsætlig eller groft uagtsom skatteunddragelse.

Sivilsak 142/1999, Inr. 30 B/2000, 23/6 2000

I Norge kan man som tidligere omtalt følge med i Højesterets berammelser ud i fremtiden på Internettet www.domstol.no/hoyesterett, ligesom der hurtigt kommer referater af afsagte domme. Når redaktøren undtagelsesvist omtaler norsk retspraksis, skyldes det, at den danske Højesteret, der holder fanen højt med hensyn til konventionens artikel 8 i forbindelse med udvisninger, ikke i samme omfang har haft mulighed for at tage stilling til artikel 6 om langvarig sagsbehandling. De underliggende instanser har i vidt omfang anvendt artikel 6, dog sjældent i forbindelse med selskabstømmersager,

som både civil- og strafferetligt synes at føre deres helt eget juridiske liv efter særlige regler.

- oo0oo -

A ejede og var daglig leder af et aktieselskab, som markedsførte krydstogter i Oslo-fjorden. Han blev i august 1988 sigtet for regnskabsovertrædelser af særlig grov karakter og momsunddragelse. Han blev anholdt og varetægtsfængslet til oktober 1988. I samme efterår blev der afholdt kontroleftersyn i aktieselskabet, som førte til, at skattevæsenet i juni 1989 varslede A om ændring af hans personlige ligning for 1985-87 og pålæggelse af tillægsskat for forsætlig eller groft uagtsom skatteunddragelse.

A blev i januar 1991 idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for skatte-, afgifts- og regnskabsovertrædelse, herunder for personlig skatteunddragelse for årene 1985-87.

Skattevæsenet varslede i august 1992 A om ændring af ligningen for ham i årene 1987-88, og at det var aktuelt at pålægge tillægsskat. Ligningsnævnet traf først afgørelse i november 1995 og pålagde forhøjet tillægsskat med 60% for forsætlig skatteunddragelse. Efter klage fastholdt overligningsnævnet i januar 1997 ligningen for 1987, men nedsatte indtægten for 1988. Tillægsskatteprocenten blev opretholdt.

Tidsforløbet skyldtes blandt andet, at sagen ved en fejl var blevet arkiveret i et år, og at der ikke skete noget i forhold til A fra januar 1993 til januar 1995.

A indbragte i februar 1997 gyldigheden af ligningen for 1987 og 1988 for byretten, der i dom af juni 1998 frifandt staten. Landsretten stadfæstede afgørelsen i februar 1999. A ankede til Højesteret, hvor anken blev begrænset til at gælde tillægsskatten. Han gjorde gældende, at Menneskerettighedskonventionens artikel 6, nr. 1, om afgørelse af en straffesag inden for rimelig tid var krænket, ved at ligningsmyndighederne havde brugt urimelig lang tid på ilæggelse af forhøjet tillægsskat. A anførte også, at ikendelse af forhøjet tillægsskat for 1987, efter at han i 1991 var straffet for samme forhold, var i strid med Tillægsprotokol 7, artikel 4, nr. 1, som forbyder at straffe samme person på ny for samme strafbare handling.

Højesteret in plenum kom enstemmigt til, at tillægsskatten for 1987 faldt bort, og at tillægsskatten for 1988 blev nedsat til 30%. A fik medhold i, at artikel 6, nr. 1, om at en straffesag skal afgøres inden for rimelig tid, også gælder under ligningsmyndighedens behandling af spørgsmålet om pålæggelse af forhøjet tillægsskat for forsætlig eller groft uagtsom skatteunddragelse. Der forelå krænkelser for begge år, fordi strafesigtelsen (den forhøjede tillægsskat) ikke var afgjort inden for rimelig tid. Tidsforløbet for ligningen for 1987 startede med varslet i juni 1989 og for skatteåret 1988

ved varslet i august 1992. Tiden løb frem til afsigelse af Højesterets dom, altså ca. 11 år for tillægsskatten for 1987 og næsten 8 år for tillægsskatten for 1988, hvilket var urimeligt langt. Højesteret fastslog altså mod statens påstand, at beskyttelsen efter artikel 6 også gælder under den administrative behandling af spørgsmålet om ikendelse af tillægsskat.

Om tidsforløbet bemærkede førstevoterende bl.a.:

"Utgangspunktet må også i vår sak å være at en saksbehandlingstid på nesten 8 år krever en forklaring. Den del av tidsforløbet som skyldes domstolenes prøvning af saken, er ikke anført å være urimelig lang, og jeg kan ikke se at framdriften for domstolene kan kritiseres. Søkelyset må rettes mot likningsmyndigheternes behandling af saken."

Det faktiske var stort set blevet afklaret i 1988. Det var i alle tilfælde i det væsentlige klarlagt, da varslet blev sendt. Sagen var ikke usædvanlig omfattende, selv om der forelå betydelig skatteunddragelse. At sagen fejlagtigt havde været arkiveret et år fra marts 1991 til marts 1992, tilsagde også, at sagsbehandlingen herefter blev fremskyn- det.

Særlig vægt måtte lægges på perioden fra januar 1993 til januar 1995, hvor der intet blev foretaget i sagen mod A.

Retten fandt, at et "effektivt retsmiddel" efter artikel 13 i den konkrete sag ville være nedsættelse eller ophævelse af tillægsskatten, og at de nationale domstole havde kom- petence hertil.

Behandlingstiden for tillægsskatten for 1987 gik så langt ud over kravet til rimelig tid, at den i det hele burde bortfalde. Også for 1988 var behandlingstiden for lang, men henset til grovheden i A's skatteunddragelse fandt retten, at en nedsættelse til halvdelen ville være tilstrækkelig kompensation.

Med hensyn til tillægsprotokol 7, artikel 4, der omhandler forbud mod dobbeltstraf, fastslog retten, at bestemmelsen ikke ville være til hinder for, at man først ikendte en administrativ sanktion, f.eks. tillægsskat, og senere rejste straffesag. Om det gjaldt den anden vej rundt, var vanskeligt at afgøre. Konventionsorganerne havde ikke taget stilling hertil, og retten fandt heller ikke anledning hertil, henset til, at man på andet grundlag var nået til, at tillægsstraffen for 1987 skulle bortfalde.

Højesteretsdommen er i Internetversionen på 29 tættrykte sider, med fyldige citater af konventionspraksis.

Landsforeningens Meddelelse 80/2000

Selskabstømning - Skyldnersvig - Hæleri - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Sagsomkostninger

Straffelovens § 283 og § 284, Menneskerettighedskonventionens artikel 6

Under en tilståelsessag dømt for groft hæleri ved at have overtaget 10 "overskudsselskaber" fra selskabstømmere og videresolgt disse med en fortjeneste på 6,7 mill. kr. Fængsel i 2½ år stadfæstet af landsretten, der nøje gennemgik tidsforløbet siden gerningsperioden i 1991 og frem til anklageskriftets udfærdigelse i 1999. Sagsbehandlingstiden kunne begrunde strafnedsættelse, men ikke betinget dom, ej heller med vilkår om samfundstjeneste. Rettighedsfortabelse og konfiskation af fortjenesten. T skulle imidlertid ikke betale politiets revisoromkostninger.

Ø.L. 18. afd. a.s. nr. S-2575-99, 14/6 2000

T på 53 år var under en tilståelsessag tiltalt principalt for skyldnersvig af særlig grov beskaffenhed, straffelovens § 286, stk. 2, jfr. § 283, stk. 1, nr. 3, subsidiært for hæleri af særlig grov beskaffenhed, jfr. straffelovens § 286, stk. 3, jfr. § 284, jfr. § 283, stk. 1, nr. 3, ved i forening og efter forudgående aftale med A og B, hvis sager behandlede særskilt, som aktionær/anpartshaver med bestemmende indflydelse eller som disponerende i en række "opkøber-selskaber" at have opkøbt aktier/anparter i en række nærmere opregnede 10 "overskudsselskaber" i året 1991 og anvendt selskabernes midler, hvorved de unddrog likvide midler, der var hensat til betaling af selskabsskat, fra at tjene kreditorerne til fyldestgørelse. (Stærkt forenklet gengivelse af anklageskriftet, ER).

A og B var senere i kæden af aktieejere i de pågældende "overskudsselskaber". Forud for T figurerede en række i dag kendte personer, der er blevet dømt i første og anden instans for selskabstømning eller har verserende sager herom.

I mange af tilfældene var ejerskiftet videre til A og B sket samme dag, som T erhvervede selskaberne.

Anklagemyndigheden havde i skemaform opgjort, at sælgerne tilsammen havde modtaget ca. 18 mill. kr. af de hensatte skattebeløb. Første erhverver havde fået 28,3 mill. kr. T's gevinst udgjorde 6,7 mill., og A og B fik 5,5 mill. kr.

Der var påstand om rettighedsfortabelse og konfiskation. T var ikke tidligere straffet.

Byretten bemærkede:

"Ved tiltaltes uforbeholdne tilståelse, hvis rigtighed bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende oplysninger, findes det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Retten finder, at forholdet bør henføres under straffelovens § 284, jf. § 283, stk. 1, nr. 3. Straffen fastsættes herefter efter straffelovens § 284, jf. § 283, stk. 1, nr. 3, jf. § 286, stk. 3, til fængsel i 2 år og 6 måneder.

Ved strafudmålingen har retten i formildende retning tillagt det betydning, at sagen har været under efterforskning og behandling hos anklagemyndigheden siden december 1992. Uanset sagen i perioden september 1996 til januar 1999 har været stillet i bero hos anklagemyndigheden, har retten imidlertid efter forholdenes karakter og omfang ikke fundet grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Påstanden om rettighedsfortabelse og påstanden om konfiskation vil i medfør af de påberåbte bestemmelser være at tage til følge som nedenfor bestemt.

Anklagemyndigheden har fremlagt revisionsnotaer vedrørende revisorarbejde udført under sagens efterforskning med påstand om, at tiltalte skal afholde disse udgifter. Da anklagemyndigheden ikke nærmere har dokumenteret om og i givet fald i hvilket omfang erklæringerne har haft betydning for sagens fremme som tilståelsessag, findes tiltalte ikke at skulle bære nogen del af udgifterne."

T blev indtil videre fradømt retten til at være stifter af eller direktør eller medlem af bestyrelsen i et selskab med begrænset ansvar, et selskab eller en forening, der kræver særlig offentlig godkendelse eller en fond. De 6,7 mill. kr. konfiskeredes. T skulle betale sagsomkostninger, herunder salær til den beskikkede forsvarer, men ingen del af de afholdte udgifter til politiets revisorer.

T ankede med påstand om formildelse, navnlig således at straffen blev gjort betinget. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

T forklarede bl.a. om sine personlige forhold, at han med familien flyttede til England i 1993, bl.a. af hensyn til den yngste datter, der er et DAMP-barn. Han havde ikke kunnet søge eller få arbejde på grund af denne sag. Politi og anklagemyndighed har hele tiden kendt hans adresse.

Landsretten bemærkede:

"Det fremgår af sagen, at Told og Skat den 8. december 1992 begærede bistand fra politiet til efterforskning i denne sag. Ransagningskendelse blev afsagt den 23. december 1992, og grundlovsforhør afholdt den 6. januar 1993, ved hvilket tiltalte blev løsladt. Der blev herefter foretaget politiafhøring af tiltalte i de følgende måneder frem til den 10. august 1993, hvor tiltalte udrejste til England. Den 27. marts 1995 blev tiltalte fængslet in absentia og hans pas blev inddraget, hvilken kendelse blev stadfæstet den 26. juli 1995 af Østre Landsret. I maj 1996 vendte tiltalte tilbage til Danmark, fordi hans far var blevet alvorligt syg. Tiltalte erklærede sig i den forbindelse villig til at lade sig afhøre hos politiet, hvilket skete fra maj til september 1996, hvor sagen var færdigefterforsket.

Sagen afventede herefter, at der blev ansat yderligere jurister i anklagemyndigheden, således at de mange selskabstømmersager kunne blive behandlet, og at der herunder kunne blive udfærdiget anklageskrift i denne sag.

Anklageskriftet blev udfærdiget den 27. januar 1999. Første retsmøde blev afholdt i Københavns Byret den 5. marts 1999. Da tiltalte herefter erkendte sig skyldig, blev der udfærdiget forhørsbegæring vedrørende de 10 forhold, hvori tiltalte havde erkendt sig skyldig. Byretten afsagde dom i sagen den 15. juni 1999.

Sagen har i landsretten været berammet til domsforhandling den 21. februar 2000, hvor retsmødet måtte aflyses på grund af tiltalte og hans forsvarers sygdom. Sagen blev herefter berammet til den 8. maj 2000, hvilket retsmøde på grund af landsrettens forhold måtte aflyses.

Det tiltrædes, at tiltalte er fundet skyldig i overensstemmelse med sin erkendelse. Endvidere tiltrædes det, at der er sket konfiskation og rettighedsfrakendelse som bestemt i den indankede dom.

Der er i den indankede dom i formildende retning taget hensyn til sagsbehandlingstiden hos anklagemyndigheden, herunder at sagen i perioden september 1996 til januar 1999 ikke har været fremmet. Landsretten tiltræder byrettens bemærkninger herom. Landsretten finder ikke, at sagens videre behandling indtil dom i landsretten selvstændigt kan begrunde en yderligere strafnedsættelse.

Idet det herefter tiltrædes, at der efter forholdenes karakter og omfang ikke er grundlag for at gøre straffen betinget, hverken helt eller delvis, ej heller med vilkår om

samfundstjeneste, tiltræder landsretten efter en samlet vurdering, at straffen er udmålt til fængsel i 2 år og 6 måneder.

Der er som oven for anført herved taget hensyn til, at tiltalte efter Menneskerettighedskonventionens art. 6, stk. 1, har krav på at få sin sag afgjort inden rimelig tid.

Landsretten stadfæster i det hele dommen.

Tiltalte har været frihedsberøvet under denne sag fra den 5. til den 6. januar 1993."

T betalte sagens omkostninger for landsretten.

Landsforeningens Meddelelse 81/2000

Sagkyndig retsmedicinsk bistand til forsvarere - Beviser

Retsplejelovens § 1007

T var tiltalt for vold med døden til følge efter straffelovens § 246. Forsvareren begærede sagkyndig retsmedicinsk bistand inden for en beløbsramme af 5.000 kr. til gennemgang af obduktionserklæringen og fik byretten til at bevillige det ansøgte. Anklagemyndigheden kærede, landsretten stadfæstede. T blev siden frifundet for den rejste tiltale.

Ø.L. 7. afd. kære nr. S-3193-98, 16/9 1998

Under sagens efterforskning, inden der var rejst tiltale, anmodede forsvareren F om rettens tilladelse til, at han kunne rette henvendelse til en retsmedicinsk ekspert med henblik på assistance i forbindelse med udarbejdelse af supplerende spørgsmål i anledning af obduktionserklæringen. Forsvareren anmodede endvidere om, at omkostningerne til denne assistance afholdtes som sagsomkostning under sagen. Politiet, Advokatur A, påstod, at begæringen ikke blev taget til følge.

Forsvareren oplyste, at han havde rettet henvendelse til professor P, Retsmedicinsk Institut i Odense, der havde erklæret sig indforstået med at være forsvareren behjælpelig med relevante spørgsmål til Retsmedicinsk Institut og evt. Retslægerådet. F anmodede om tilladelse til, at obduktionserklæringen samt enkelte af sagens øvrige bilag af relevans fremsendtes til P, hvorefter denne kunne yde telefonisk bistand. Endelig anmodede F om, at der i første omgang sattes en beløbsramme på op til 5.000 kr., naturligvis således, at P fremkom med en egentlig afregning.

F henviste til et tidligere kæreskrift i sagen og bemærkede, at det burde søges afklaret, om nu afdødes hjerneblødning kunne være af ældre dato og kunne skyldes andre grunde end den i sigtelsen nævnte voldsudøvelse.

Anklagemyndigheden fastholdt, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at imødekomme forsvarerens begæring.

Byretten afsagde sålydende:

"K E N D E L S E:

Efter de foreliggende oplysninger, herunder at der i nærværende sag først forelå oplysninger om, at der hos nu afdøde forefandtes to hjerneblødninger og senere kun en hjerneblødning, finder retten undtagelsesvis, at forsvarerens begæring bør i mødekommers.

T h i b e s t e m m e s:

Forsvarerens begæring om tilladelse til at rette henvendelse til professor P, Retsmedicinsk Institut i Odense med henblik på assistance til udarbejdelse af eventuelle supplerende spørgsmål til Retsmedicinsk Institut, Københavns Universitet og eventuelt Retslægerådet tages til følge således, at forsvareren fremsender obduktionserklæringen og relevante akter til den nævnte professor.

Udgifterne hertil kan indenfor en beløbsramme af foreløbigt 5.000 kr. afholdes som en del af sagens omkostninger."

Anklageren kærede og fik tillagt kæremålet opsættende virkning.

Landsretten stadfæstede i henhold til de af byretten anførte grunde.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Til belysning af fremgangsmåden kan jeg oplyse, at jeg fremsendte kopi af obduktionserklæring samt kopi af en del af det øvrige relevante materiale, herunder nogle af politirapporterne til den retsmedicinske professor, som herefter gennemlæste materialet, hvorefter jeg havde en telefonisk drøftelse med den pågældende af ca. 1 times varighed. På baggrund af denne drøftelse lavede jeg et referat af de væsentligste punkter og udarbejdede senere et udkast til supplerende spørgsmål, som jeg ligeledes

sendte til professoren med henblik på eventuelle bemærkninger. Nogle af de spørgsmål, som fra min side efterfølgende blev stillet til Retsmedicinsk Institut, var af en sådan karakter, at jeg helst skulle kende det sandsynlige svar på forhånd, idet det ellers ville være til skade for min klient at stille det pågældende spørgsmål.

Ordningen fungerede fint, og de supplerende spørgsmål og svar, der fremkom under sagen, som følge af det samarbejde, jeg havde med den retsmedicinske professor, var efter min opfattelse en væsentlig årsag til, at min klient blev frifundet i sagen. Han var tiltalt for vold med døden til følge i henhold til straffelovens § 246, jfr. § 245."

Landsforeningens Meddelelse 82/2000

Samfundstjeneste - Narkotika - Amfetamin - Strafnedsættelse ved samarbejde

Straffelovens § 62 og § 191

21-årig T havde solgt 295 g amfetamin og 20 g kokain. Fængsel i 1 år og 3 måneder betinget af samfundstjeneste i 200 timer under henvisning til bl.a. ung alder, og at opklaringen af sagen og dennes omfang i væsentlig grad skyldtes T's egne oplysninger. Afgørelsen stadfæstet i landsretten ved en 3-3 afgørelse.

V.L. 11. afd. a.s. S-2204-98, 28/1 1999

T på 21 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191 ved fra maj 1997 til marts 1998 til et større antal personer ad mange gange at have solgt i alt 250 g amfetamin og ca. 20 g kokain med en samlet fortjeneste på ca. 14.000 kr.

I forhold 2 samme bestemmelse ved i februar med A at have solgt 45 g amfetamin med en fortjeneste på ca. 1.800 kr.

I forhold 3 hæleri m.h.t. tyveri vedr. en feriecheck på 2.115 kr.

Byretten udmålte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder og bemærkede:

"Under hensyn til tiltaltes unge alder, hans særdeles gode personlige forhold, herunder at han er ophørt med det misbrug, der var baggrunden for overtrædelserne, at opklaringen af sagen og dennes omfang i væsentlig grad skyldtes tiltaltes egne oplysninger, samt yderligere til at tiltalte under sagen har været varetægtsfængslet i ca. 2 måneder, findes det trods kriminalitetens alvorlige karakter upåkrævet, at straffen fuldbyrdes nu.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes derfor i medfør af straffelovens § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt herunder med vilkår om samfundstjeneste i 200 timer, jf. straffelovens § 62, idet anvendelsen af helt betinget dom ikke findes tilstrækkelig."

Der blev konfiskeret 15.500 kr. Samfundstjenesten skulle afvikles under en prøvetid på 1 år.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse, navnlig således at straffen blev gjort ubetinget. T påstod stadfæstelse.

T oplyste supplerende om sine personlige forhold:

".. at han solgte stoffer, også efter at han i det væsentlige var holdt op med selv at tage stoffer. Han fortsatte med at sælge for at blive fri af personerne, der havde solgt ham stoffer, og som han skyldte penge. Efter løsladelsen i juli 1998 er han begyndt at arbejde for den samme arbejdsgiver igen. Han er fra november 1998 blevet afdelingsleder. Han bor nu i egen lejlighed. Han har fortsat samme kæreste."

Landsretten udtalte:

"Straffen, der fastsættes efter straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 12 og 29, findes passende udmålt.

3 voterende stemmer af de grunde, der er anført af byretten, for at gøre straffen betinget på vilkår som fastsat af byretten.

3 voterende finder, at straffen - uanset tiltaltes unge alder og hans særdeles gode personlige forhold - under hensyn til mængden og farligheden af de stoffer, som han har solgt, skal gøres ubetinget.

Efter udfaldet af stemmeafgivningen stadfæstes byrettens dom.

Prøvetiden regnes fra landsrettens dom."

Landsforeningens Meddelelse 83/2000

Varetægtsfængsling - Isolation - Voldtægt

Retsplejelovens § 762 og § 770 a

T på 18 år fængslet som sigtet for forsøg på voldtægt. Landsretten stadfæstede fængslingen, men ophævede isolationen.

Ø.L. 22. afd. kære nr. S-0866-99, 10/3 1999

T på 18 år var fremstillet i grundlovsforhør den 8/3 1999 sigtet for forsøg på voldtægt af en arbejdskammerat K under en fest hjemme hos T.

T nægtede sig skyldig. Han havde drukket kraftigt i løbet af aftenen og huskede ikke noget om forløbet i garagen. Det første, han huskede, var, at hans ekskæreste kom til stede (og fandt ham sammen med K i garagen, ER). Han mente at have haft et black-out.

Byretten fandt mistanken begrundet og tilføjede:

"Efter det af anklagemyndigheden oplyste forestår der afhøringer af en række vidner. Disse vidner tilhører anholdtes venne- og bekendtskabskreds.

Under hensyn til anholdtes stilling til sagen og sagens karakter findes der at være bestemte grunde til at antage, at anholdte på fri fod vil påvirke politiets efterforskning.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, opfyldt.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt grundlag for at tage stilling til eventuel varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1.

Endvidere findes det under hensyn til varetægtsfængslingens øjemed påkrævet, at anholdte i medfør af retsplejelovens § 770 a isoleres som nedenfor bestemt."

T blev isoleret i 11 dage, fængslingsfristen blev sat til 18 dage.

T kærede til landsretten, der bemærkede:

"Også efter landsrettens opfattelse findes sigtede med føje sigtet for forsøg på voldtægt.

Der mangler at ske afhøring af sigtedes tidligere kæreste, D, der efter det oplyste var den person, der først trådte ind i garagen.

Herefter og da der efter det oplyste mangler afhøring af yderligere vidner findes betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, på nuværende tidspunkt for opfyldt.

Der findes ikke fuld tilstrækkeligt grundlag for isolation, hvorfor denne ophæves.

- oo0oo -

Ved fristens udløb var T løsladt, tilføjer forsvareren. Kendelsen er før ændringen af isolationsreglerne pr. 1/7 2000. Det interessante er, om ændringen vil føre til et reelt og længerevarende fald i isolationsfængslinger og disses varighed.

Landsforeningens Meddelelse 84/2000

Erstatning - Frister

Retsplejelovens § 1018e

Anklagemyndigheden afviste at behandle et erstatningskrav som for sent indgivet. Retten henviste sagen til realitetsbehandling henset til, at E lidt under 1 måned efter, at påtale mod ham var opgivet, blev indlagt på psykiatrisk afdeling. Erstatningskravet blev fremsat kort tid efter, at E blev udskrevet, hvorfor fristoverskridelsen blev fundet undskyldelig.

Københavns Byrets 10. afd., 24758/99, 27/3 2000

E blev anholdt 29/1 1999 og løsladt 12/2 1999. Den 6/4 1999 blev sigtelsen for tyveri opgivet. Den 7/4 1999 skrev advokat A til E: "Jeg går ud fra, at du ønsker, at jeg indgiver erstatningskrav for uberettiget frihedsberøvelse med sædvanlige takster. Såfremt du har andre krav, bedes du give mig besked snarest."

Fra 3. til 20. maj var E indlagt på psykiatrisk afdeling. Han fortsatte indlæggelsen i andet hospital 21/5 - 26/7 ligeledes på grund af psykiske problemer. Han havde stadig sin lejlighed, men havde ikke sørget for omadressering.

Han blev løsladt forud for, at han skulle fremstilles med henblik på fristforlængelse, og sagde i forbindelse hermed til advokat A, at han ønskede erstatning og regnede derfor med, at advokat A selv ville sætte erstatningssagen i gang. Han kom af og til i lejligheden for at se, hvad der var. I 1999 boede han 6 måneder hos underboen. Han gik op i lejligheden ca. en gang om ugen, hvis han ellers kunne komme ind på grund af post m.m. En dag fandt han tilfældigt brevet fra advokat A. Han kan ikke huske på hvilket tidspunkt, han fandt brevet, og om han straks ringede til advokat A.

Kravet blev fremsat den 10/8 1999. Som begrundelse for den for sene fremsættelse var anført, at dette skyldtes en fejlekspektion fra kontorets side, idet man havde skrevet til klienten 7/4 1999, at pågældende ikke havde reageret, og at erstatningskravet herefter ved en beklagelig fejl ikke var blevet fremsat.

Rigsadvokaten meddelte, at der ikke var oplyst omstændigheder, hvorefter fristoverskridelsen måtte anses for undskyldelig. Der var ikke taget materielt stilling til erstatningskravet.

Retten bemærkede:

"Henset til at det under sagens behandling i retten er kommet frem, at erstatningssøgende lidt under 1 måned efter, at påtalen mod ham var opgivet, blev indlagt på psykiatrisk afdeling på grund af psykiske problemer, og samlet har været indlagt til behandling herfor frem til den 26. juli 1999, og at erstatningskravet er fremsat ved skrivelse af 10. august 1999, dvs. ganske kort tid efter, at erstatningssøgende blev udskrevet og vendte hjem til sin bopæl, findes overskridelsen af den i retsplejelovens § 1018 e, stk. 1, nævnte frist på 2 måneder, at være undskyldelig, jf. retsplejelovens § 1018 e, stk. 2.

THI KENDES FOR RET:

Det af E fremsatte erstatningskrav henvises til anklagemyndighedens realitetsbehandling."

Landsforeningens Meddelelse 85/2000

Skyldnersvig - Selskabstømning - Forsæt - Frifindelse

Straffelovens § 283

*T var tiltalt for groft skyldnersvig ved i forening med en **nu** kendt selskabstømmer S at have unddraget 1,5 mill. kr. i et selskab, hvor skattevæsenet havde krav på indbetaling af selskabsskatter på 6 mill. kr. Selvom salget af selskabet ikke kunne betragtes som en normal forretningsmæssig disposition, fandt by- og landsret ikke, at der forelå bevis for forsæt til skyldnersvig (dissens).*

Ø.L. 21. afd. a.s. S-3722-99, 22/2 2000

Direktør T var tiltalt for skyldnersvig af særlig grov beskaffenhed, straffelovens § 286, stk. 2, jfr. § 283, stk. 1, nr. 3, ved i maj 1993 i forening og efter forudgående af-

tale med S som køber at have unddraget de likvide midler 1,5 mill. i et ApS A fra at tjene selskabets kreditorer til fyldestgørelse. Herved led skattevæsenet, der havde krav på selskabsskatter på 6 mill. kr., et formuetab eller nærliggende risiko herfor.

De nærmere omstændigheder var, at T solgte selskabet til et af S domineret selskab for en købesum på 133.000 kr. Købesummen blev berigtiget ved, at selskabets likvide midler blev overført til købers bank, der samtidig overførte købesummen til sælgers bank.

Der var påstand om fængselsstraf. T, der var ustraffet, nægtede sig skyldig, principalt på grund af manglende forsæt, subsidiært afvisning på grund af forældelse, under henvisning til, at forholdet ikke kunne henføres under § 286.

Blandt vidnerne var T's statsautoriserede revisor R og advokat C.

Byretten udtalte:

"Uanset det af tiltalte anførte finder retten at kunne lægge til grund, at tiltaltes salg af overskudsselskabet alene havde til formål at undgå betaling af skat, og at salget således ikke havde karakter af en sædvanlig forretningsmæssig disposition. Det må have stået klart for tiltalte, at der var tale om en usædvanlig disposition når man mod at modtage 133.017 kr. fra køberen kunne afhænde et selskab vedrørende hvilket det af perioderegnskabet for 1. januar 1993 til 14. maj 1993 bl.a. fremgik, at der var en beregnet selskabsskat på 6.612.203 kr. og en negativ egenkapital på 5.156.745 kr.

2 dommere udtaler herefter:

På trods af det ovenfor anførte finder to dommere ikke, at anklagemyndigheden har ført tilstrækkeligt bevis for, at tiltalte, da han den 13. maj 1993 besluttede sig for at sælge selskabet til (... S's selskab...), handlede med det til domfældelse for skyldnersvig fornødne forsæt. Det findes således ikke godtgjort, at tiltalte indså eller anså det for overvejende sandsynligt, at der var en nærliggende risiko for, at økonomiske midler fra det solgte selskab ulovligt ville blive unddraget fra at tjene til fyldestgørelse for f.eks. skattevæsenet. Det tillægges i den forbindelse bl.a. betydning, at der fra tiltaltes side var tale om et enkeltstående salg. Det tillægges videre betydning, at det må lægges til grund, at det efter den dagældende lovgivning var realiserbart og lovligt for købere af overskudsselskaber med fordel at udnytte skattebeløbene og at tiltalte i forbindelse med handlen betingede sig og efterfølgende modtog bl.a. revisionserklæringen fra N. Det forhold, at advokat C på mødet den 13. maj 1993 og i skrivelsen af 14. maj 1993 var forbeholden overfor salg til S kan ikke føre til en anden vurdering. Det tillægges i den forbindelse betydning, at advokat C på trods af sit forbehold efterføl-

gende underskrev de nødvendige salgsdokumenter. Allerede af de nævnte grunde vedrørende manglende forsæt til skyldnersvig stemmer disse 2 dommere for at frifinde tiltalte for den rejste tiltale.

1 dommer udtaler:

Efter den stedfundne bevisførelse finder denne dommer, at anklagemyndigheden har ført bevis for, at tiltalte er skyldig i den rejste tiltale. Denne dommer finder det bevist, at tiltalte handlede på en usædvanlig og uforsvarlig måde ved - gennem en for tiltalte særdeles gunstig disposition - at overdrage et skattekrav på over 6 mio kr. mod et kontant beløb på 133.017 kr. til en køber, der ikke nød tiltaltes advokats tillid. Denne dommer tillægger det således afgørende betydning hvad der skete på mødet den 13. maj 1993.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

Anklagemyndigheden ankede med påstand om domfældelse. T påstod stadfæstelse. Vidneforklaringerne blev dokumenteret.

Resten er citat af landsrettens kortfattede dom:

"5 voterende udtaler:

Efter det oplyste lægges det til grund, at tiltalte i henhold til anpartsoverdragelsesaftale af 17. maj 1993 overdrog anparterne i ApS A til (...B's selskab...) v/B for en købesum af 133.017 kr., der blev overført til tiltaltes pengeinstitut den 17. maj 1993, hvorefter tiltalte samme dag lod selskabets likvide midler på 1.549.800 kr. overføre til selskabets konto i dets ny pengeinstitut.

Salget kan ikke betragtes som en normal forretningsmæssig disposition, idet købesummen var fastsat svarende til selskabets indre - negative - værdi på 5.156.745 kr. med tillæg af 80% af de beregnede skatter af løbende overskud, 5.289.762 kr.

Imidlertid forelå der forud for overdragelsen en udtalelse af 14. april 1993 fra Revisionsfirmaet Y med beskrivelse af de transaktioner, blandt andet køb af afskrivningsberettigede leasingaktiver, som køberen påtænkte at foretage efter erhvervelsen af selskabet, og om disse transaktioners skattemæssige holdbarhed. Tiltaltes rådgivere, advokat C og statsautoriseret revisor R har i byretten forklaret, at den i udtalelsen beskrevne "Madeiramodel" så ud til at kunne eliminere og udskyde skatter for køber, og at modellen efter deres opfattelse var lovlig. I anpartsoverdragelsesaftalen var stillet krav om, at køber efter overtagelsen skulle forevise advokatattesteret dokumentation

for, at selskabet havde anskaffet driftsmidler med et afskrivningsgrundlag, der var af en sådan størrelsesorden, at de for regnskabsåret 1993 beregnede skatter på 6.612.203 kr. ligningsmæssigt blev udlignet. Endvidere var stillet krav om, at køber præsterede en udtalelse fra købers revisor, som medvirkede ved handlen, om visse generelle forhold omkring købers situation og planerne med selskabet. De krævede erklæringer forelå i løbet af sommeren 1993.

Uanset at det må lægges til grund, at advokat C gav udtryk for, at han ikke havde tillid til S, blandt andet på grund af dennes konkurs i 1990, findes det på baggrund af det anførte om omstændighederne ved overdragelsen af anparterne ikke godtgjort, at tiltalte indså, at selskabets likvide midler ville blive unddraget fra at tjene selskabets kreditorer til fyldestgørelse, eller at han anså dette for overvejende sandsynligt.

Herefter tiltræder disse voterende, at tiltalte som følge af manglende forsæt er blevet frifundet for den rejste tiltale for skyldnersvig.

1 voterende, der tiltræder det anførte i dissensen i byrettens dom, finder det herefter godtgjort, når endvidere henses til Skatteankenævnets afgørelse af 24. september 1998, at tiltalte er skyldig i forsøg på skyldnersvig.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Landsretten stadfæster derfor dommen."

Landsforeningens Meddelelse 86/2000

Bedrageri - Samfundstjeneste - Socialbedrageri - Strafudmåling

Straffelovens § 62 og § 279

Strafudmåling er mere kunst end eksakt håndværk eller videnskab. I artiklen gives skematisk oversigt over en række samfundstjenestedomme for socialbedrageri i 1999.

Kriminalforsorgen har på ny glædet os alle med de gule oversigter over samfundstjenestedomme. Undertiden er referaterne så korte, at man ikke umiddelbart kan gætte sig til, hvad der har været udslagsgivende for strafudmålingen. Men strafudmåling er heller ikke nogen særlig eksakt disciplin, som nedenstående oversigt vil vise.

Som bekendt behandles de forskellige typer af bedrageri forskelligt, værst er vist forsikringssvig, dernæst bedrageri over for det offentlige og endelig bedrageri over for os andre - i den almindelige samhandel.

I Dommerforeningens grå domsoversigter har H. Lund Jensen i marts 1992 undersøgt strafudmålingen i en række bedragerisager og anfører side 9 i artiklen for så vidt angår socialbedrageri følgende strafpositioner i førstegangstilfælde:

Beløb	Straf	Svarende til
0 - 30.000	Betinget dom (b.u.straf.)	(30 - 60 dg. fgsl.)
30.000 - 75.000	Betinget dom	(3 - 4 mdr. fgsl.)
75.000 - 100.000	Betinget dom/ samfundstjeneste	(5 mdr. fgsl.)
100.000 - 150.000	Samfundstjeneste	(6 mdr. fgsl.)
150.000 - 200.000	Samfundstjeneste	(8 mdr. fgsl.)

Redaktøren af nærværende hæfte har set på en række samfundstjenestedomme fra samlingen i 1999 og frasorteret afgørelser, hvor der er oplyst relevante forstraffe. Det er særlig området over 150.000 kr., der har haft redaktørens interesse, men enkelte afgørelser herunder er medtaget for at se, om straffniveauet fra den tidligere undersøgelse holder.

Som det vil ses af nedenstående oversigt, er der et betydeligt udsving i udmålingen af den betingede fængselsstraf, der i to tilfælde med henholdsvis 195.641 og 362.426 kr. ikke udmåles. Ved næsten det samme beløb (197.765 og 198.491 kr.) får man i Tårnby 100, i Randers 60 timers samfundstjeneste. Oppe i en højere position (340.374 og 341.774 kr.) udmåles den betingede straf ens, men i Gladsaxe koster det 240, i Silkeborg 150 timers samfundstjeneste.

Området socialbedrageri er valgt til den lille undersøgelse, fordi der er tale om ret ensartede sager, ligesom de personlige forhold hos de domfældte, når sager med relevante forstraffe er frasorteret, også vil have store lighedspunkter. Det eneste, der ikke rigtigt kan sættes på tabel, er tidsfaktoren. Undertiden kan der gå lang tid inden sagerne kommer til pådømmelse. Det kan man ikke aflæse af de korte referater i Kriminalforsorgens oversigt.

Enhver kan nu studere tabellen og se, om den giver anledning til overvejelse.

"**Side**" refererer til sidenummer i "Oversigt over domme til samfundstjeneste 1999, bind 1". "**Bet**" til den betingede straf udmålt i måneder. I denne kolonne er som tredje sag anført et 2-tal. Her havde retten udmålt den betingede straf til 60 dages fængsel.

Side	Retten	Alder	M/K	Beløb	Bet	Timer	Særligt
21	København	43	m	103.321	6	100	
13	Rønne	44	k	148.132	8	150	
20	Glostrup	36	m	152.970	2	100	
42	Grenå	32	k	167.154	8	140	
35	Grenå	54	m	167.581	6	120	
13	København	40	m	170.000	8	120	
40	København	35	m	182.398	6	120	
26	København	30	k	195.641	udsat straff.	150	
18	Tårnby	37	m	197.765	6	100	
44	Randers	39	k	198.491	6	60	
5	Struer	45	m	205.427	10	220	
47	København	50	m	213.538	8	150	
24	Kalundborg	34	m	218.040	8	150	
45	Århus	38	m	224.307	8	60	
1	ØL (Tårnby)	56	k	235.100	8	150	Byretten kombina- tionsdom
33	Roskilde	49	m	242.950	9	150	
46	Randers	47	k	243.924	10	200	
22	Skanderborg	33	k	250.739	10	150	
60	St. Heddinge	43	m	268.036	6	160	
25	Frederiksberg	35	m	277.015	8	160	
43	Sønderborg	42	m	298.559	10	120	
17	København	50	k	299.152	8	200	
58	København	27	m	301.581	10	180	
54	Århus	68	m	314.813	8	200	
54	Gladsaxe	38	k	340.374	10	240	
12	Silkeborg	50	m	341.774	10	150	
16	Århus	49	m	359.278	10	240	+ dok.falsk
4	Ballerup	58	m	362.426	udsat straff.	200	flere off. kas- ser
5	København	51	m	433.116	8	160	tab ca. kr. 200.000
22	Hillerød	60	k	476.566	12	200	

Landsforeningens Meddelelse 87/2000

Erstatning - Anden kønslig omgængelse - Påtaleopgivelse, da allerede undergivet foranstaltning

Erstatningsansvarslovens § 26

Erstatning for overgreb i form af anden kønslig omgængelse på arbejdsplads begået af psykisk afvigende person. Nævnet tillagde som begæret 15.000 kr. for tort.

Erstatningsnævnet N.J. 1995/99, 2/2 2000

E på 22 år, der tjente til studierne ved at arbejde på en tankstation, var udsat for overgreb af en psykisk afvigende person, der blottede sit lem, forsøgte under trusler på livet at formå E til at berøre/sutte ham på lemmet og vold ved to gange at have slået hende med flad hånd hårdt i ansigtet.

Sigtelsen var rejst for overtrædelse af straffelovens § 244, § 232, § 224 og § 266. Gerningsmanden fik imidlertid tiltalefrafald, da han allerede var indlagt på psykiatrisk hospital.

E havde 5 måneder efter, iflg. ansøgningen til nævnet, stadig stærke psykiske mén fra overfaldet, søvnbesvær, øget angst under udførelse af arbejdet (på samme arbejdsplads) og besvær med at gennemføre studierne.

Arbejdsgiveren havde af uforklarlige grunde ikke tilbudt E psykologhjælp, men det tog E's advokat nu hånd om.

Der var henvist til, at skaderne i vidt omfang svarede til følgerne af voldtægt.

Nævnet imødekom det ansøgte beløb 15.000 kr.